

ליל שבת קודש פרשת אמור ה'תש"ם

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו, המדבר מהאור של הקדוש ברוך הוא היורד תמיד מלמעלה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), זה הוא פלל גדול, 'פי מפי עליון לא תצא' (איכה ג) פי אם אור פשוט, אך לפי בחינת פלי המקבל את האור, כך נצטיר האור בתוכו, אם הפלי הוא בשלמות, אזי הוא מקבל בבחינת מאורות מלא, ואם, חס ושלום, הפלי אינו בשלמות, אזי הוא מקבל בבחינת מארת חסר ואו, כמו שפתוב (משלי ג): 'מארת ה' בבית רשע', וזה הוא 'צדיקים ילכו בם' וכו', פי אור הפשוט הבא מלעיל, הוא בחינת 'קמיץ וסתים' (עיין תיקון ע), אך לפי בחינת הפלי המקבלים, הוא בחינת צירי, שנצטיר האור לפי בחינת הפלי וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה אורו של הקדוש ברוך הוא, שהוא האור אין סוף ברוך הוא, יורד תמיד למטה בשפע גדול, להשפיע טובו וחסדו לכל בריותיו תמיד, כי הוא יתברך טוב לכל, ורוצה רק להיטיב לבריותיו, ועל שם התכלית הזה בראם, כי דרך הטוב להיטיב, אבל הטוב הזה מקבלים רק כפי הכלים שזוכים להכין, מי שמכין ומצייר לעצמו כלים קדושים וחזקים כדי לקבל הטוב בתוכם, הרי זוכה לשפע גדול מאד, הן ברוחניות והן בגשמיות, כי הרי הוא מצייר את האור לטוב, ונכנס בתוכו אורו יתברך האין סוף ברוך הוא באופן ציור טוב, אבל מי שאינו מכין ומצייר לעצמו כלים קדושים וחזקים כדי לקבל בתוכם הטוב ההוא, הרי האור נצטייר אצלו לדע, ובמקום להאיר אצלו, מתחשך אצלו, וממרר את חיו מאד, כי האדם הוא כמו צייר, שיש בידו לצייר ימי חיו כמו שרוצה, בבחינת מה שנאמר אצל יצירת האדם (בראשית א') וייצר הו"ה אלהים את האדם, ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות ס"א.) וייצר בשני יודי"ן, יצירה לטב יצירה לביש (עי' זוהר בראשית כ"ז.), היינו מי שרוצה לצייר לעצמו תמונה טובה ויפה, שמלא כל הארץ כבודו, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, הרי הוא מכין לעצמו כלים לקבל בתוכם אורו של הקדוש ברוך הוא האין סוף, ובאמת זוכה לכל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, אבל מי שמצייר לעצמו תמונה רעה ומכוערת, ונדמה לו כאילו הקדוש

ברוך הוא רוצה להנקם בו ולהרע לו חס ושלום, הרי מקלקל את הכלים שהיו צריכין לקבל האור העליון, והכל נתהפך אצלו לרעה, ואינו רואה שום אור כלל, וזהו עיקר היצר טוב והיצר הרע (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ט), המחשבות טובות שהוא מצייר הם היצר טוב, והמחשבות רעות שמצייר הם היצר הרע, והם נמשכים מן המצוות או מן העוונות של הבן אדם, כשאדם חוטא חס ושלום, הרי הוא בורא קליפות ומשחיתים שנכנסים בקרבו, וגורמים לו בלבולים ודמיונות, עד שנדמה לו שהקדוש ברוך הוא רוצה להרע לו ולהנקם בו חס ושלום, ואז אין שום אור כלל, אבל מיד שאדם חוזר בתשובה, ומתחיל לצאת מן הדמיונות רעות שלו, אזי רואה שהקדוש ברוך הוא רוצה רק בטובתו לבד, והעולם מלא אור חיות וזיו ודביקות, ואזי לאט לאט האור מצטייר אצלו לטוב, והוא עולה ומתעלה בדביקות הקדוש ברוך הוא, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע, (ויקרא כ"ד) ואל בני ישראל תדבר לאמר איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו, ויש לדקדק למה באיסור זה של קללת השם, כתיב לשון כי יקלל "אלהיו", בלשון יחיד, ולא "אלקים" כמו שכתוב בכל מקום? ועל פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי האיש הזה שירד בירידה גרועה כזאת, לקלל את השם רחמנא ליצלן, הרי בוודאי צייר את האור אין סוף ברוך הוא אצלו לרע, כי מרוב חטאיו ועוונותיו, נתקלקלו הכלים שלו, ונדמה לו שהקדוש ברוך הוא רוצה להרע לו ולהנקם בו, ולכן הוא בא לידי קללה רחמנא ליצלן, אבל באמת הכל שקר ודמיון גדול, כי בוודאי אור האין סוף ברוך הוא יורד למטה לטוב, רק האיש הזה צייר את האור לרע, כפי הכלים פגומים שלו, וזהו "כי יקלל אלהיו", היינו כפי אלהיו שצייר לעצמו, כאילו רוצה להרע לו, אבל אין זה אמיתי כלל, רק "ונשא חטאו", זה מחמת החטאים שלו שנשא והביאו אותו אל זה, כי מרוב חטאיו ועוונותיו נתקלקלו הכלים שלו, ונצטייר אצלו האור לרע, אבל מיד שיחזור בתשובה ויתקן את הכלים שלו, בוודאי יראה איך שמלא כל הארץ כבודו ואורו יתברך מאיר בכל הארץ, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו אורו יתברך האין סוף, ונזכה להתדבק בו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת אמור ה'תש"ם

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מהבנים שנחלפו דף רפ"ד עיין שם.

לפנות בקר שמע קול חוכא [צחוק] גדולה מאד מאד, על פני כל היער, שהיתה מתפשטת קול החוכא על כל היער, פי היתה חוכא גדולה מאד מאד, עד שהיה האילך מזדעזע ומתנענע מן הקול, והוא נתבהל ונתפחד מאד מאד מזה, ואמר לו השני: (הינו זה האדם שמצא שם על האילך ששכב שם מקדם), שוב אין אני מתפחד כלל מזה, פי כבר אני לך פאן זה פמה לילות, ובכל לילה סמוך אל היום נשמע קול החוכא הזה, עד שכל האילנות רועשים ומזדעזעים, ונתבהל מאד, ואמר לחברו: הדבר נראה שזהו מקום הידועים [של השדים] פי בישוב לא נשמע קול חוכא פזה, פי מי שמע קול חוכא על כל העולם?

ואחר-כך נעשה תכף יום והסתכלו, ויראו והנה הבהמות של זה עומדים, וגם הסוס של זה עומד וירדו, והתחילו לרדף זה אחר הבהמות, וזה אחר הסוס, והבהמות היו בורחים להלך יותר, והוא רודף וכו' פנ"ל, וכך השני רדף אחר הסוס והסוס בורח, עד שנתרחקו ונתעו זה מזה.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, לפנות בקר שמע קול חוכא [צחוק] גדולה מאד מאד, על פני כל היער, שהיתה מתפשטת קול החוכא על כל היער, פי היתה חוכא גדולה מאד מאד, ואמר רביז"ל אז בשפת אידיש, שהחוכא היתה "חא חא חא", ופירש על זה הרה"ח רבי אפרים מפזערבורז ז"ל (ספר עונג שבת דף תע"ה) שהוא ראשי תיבות "ח"י א'מונה ח"י א'מונה ח"י א'מונה", כי בכל בוקר מתחדשת האמונה הקדושה אצל האדם, בבחינת (איכה ג') חדשים לבקרים רבה אמונתך, וכלליות האמונה הם בג' דברים בה', ובתורתו, ובמשה עבדו, ולכן חא חא חא ג' פעמים, רק במשך היום, כשאדם נעשה טרוד ועסוק בכמה מיני טרדות ועסקים שונים, נתכסה ונתעלמה אצלו האמונה הקדושה, בבחינת המובא בזהר (משפטים צ"ה) נפקת בצפרא ומתכסיא ביממא, שהאמונה מתחדשת אצל האדם בכל בוקר, אבל במשך היום מתכסית ממנו (ליקוטי מוהר"ן חלק א'

ס"ט"ב), ועיקר העבודה הוא להשלים עצמו באור האמונה עד שגם במשך כל היום, יתרבה האמונה אצלו עד שיהיה קבוע בלבו כיתר חזק בל תמוט.

עד שהיה האילן מזדעזע ומתנענע מן הקול, והוא נתבהל ונתפחד מאד מאד מזה, כי על בוקרן של הגאולה נאמר, (דברי הימים א פרק טו) אז ירננו עצי היער מלפני ה' כי בא לשפוט את הארץ את הארץ, ואז בוודאי יהיה יום המשפט הגדול והנורא, והכל יזדעזעו מאד ממנו יתברך, וגם עכשיו כפי שמכנים בעצמו יראת שמים, להתיירא רק מלפניו יתברך, על ידי זה זוכה למעום מבוקרן של הגאולה.

ואמר לו השני: (הינו זה האדם שמצא שם על האילן ששכב שם מקדם), שוב אין אני מתפחד כלל מזה, פי כבר אני לך פאן זה פמה לילות, ובכל לילה סמוך אל היום נשמע קול החוכא הזה, עד שפל האילנות רועשים ומזדעזעים, כי האדם השני שמצא על האילן, הוא בן השפחה, ואצלו כבר נתקרה כל ההתעוררות של הזדעזעות עצי היער, כי מי שאין לו נפש דקדושה, קשה מאד להתעורר להשם יתברך, ואפילו כשמתעורר קצת, אחר כך הוא מתקרה מיד, ולא די שבעצמו מתקרה, אלא גם מנסה לקרה אחרים, ולכן בן השפחה אמר לבן המלך, שוב אין אני מתפחד וכו', כי כבר נתקרה, ורצה גם לקרה אותו מן ההתעוררות שלו.

ונתבהל מאד, ואמר לחברו: הדבר נראה שזהו מקום הידועים [של השדים] פי ביישוב לא נשמע קול חוכא פזה, פי מי נשמע קול חוכא על פל העולם? כי בן המלך, שיש לו נשמה קדושה וטהורה, הבין שאין קול חוכא כזה פשוט מאד, רק הוא דבר רוחני ופנימי, שמעורר את האדם לחזור אליו יתברך, ואם האדם השני אינו מתעורר מזה, אולי הוא מקום הקליפות והשדים, וכבר נתפס ברשתם הטמא, ועליו להתרחק ממנו בתכלית הריחוק, וכמו שעשה אחר כך.

ואחר-כך נעשה תכף יום והסתפללו, ויראו והנה הבהמות של זה עומדים, וגם הסוס של זה עומד וירדו, והתחילו לרדף זה אחר הבהמות, וזה אחר הסוס, והבהמות היו בורחים להלן יותר, והוא רודף וכו' פנ"ל, וכן השני רדף אחר הסוס והסוס בורח, עד שנותרתו ונתעו זה מזה, כי כשבא אור היום והאדם נעשה טרוד בעסקיו הגשמיים, הוא שוכח את כל ההתעוררות שלו, ומתחיל עוד הפעם לרדוף אחר הבהמות שהם העוונות שלו, ונעשה טרוד ומבוהל על עסקי ממנו ופרנסתו, ונדמה לו בכל פעם שהוא תופס ומרוויח הרבה, אבל

בכל פעם הם בורחים ממנו, כי באמת לאמיתו כל פרנסתו של אדם תלוי אך ורק בידו יתברך, ומה שגדמה לו שצריך לרדוף אחריה ביגיעות וטרחות גדולות, זה רק מחמת עוונותיו, אבל כאן שכבר קיבל בן המלך התעוררות על ידי לינתו ביער על ענפי האילן, שהוא הצדיק, זה הועיל לו להתרחק לגמרי מן האדם השני, שהיה לץ ואיש גרוע מאד, ועל ידי זה זכה אחר כך להתקרב אל הצדיק האמת, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים כל ימי חיינו, עדי נזכה להתדבק בו יתברך באמת ובתמים מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת אמור ה'תש"ם

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ', המדבר מנסיעות בני ישראל המתקנים את פגם האמונה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, איתא בעשרה מאמרות: "אלה מסעי בני ישראל, בשביל שחטאו באלה אלהיך ישראל, בשביל זה יסעו בני ישראל", נמצא פל הנסיעות של אדם, הוא בשביל קלקול האמונה, הינו בחינת עבודת אלילים, פי אם היה מאמין באמונה שלמה, שיכול הקדוש-ברוך-הוא להזמין לו פל צרפון, לא היה נוסע שום נסיעה, נמצא, פי הנסיעה היא קלקול אמונה, הינו בחינת עבודת אלילים, וזה שפתוב בעבודת אלילים (ישעיה ל): "צא תאמר לו", 'צא', זה בחינת נסיעה וטלטול: גם על-ידי טלטול, מתקן את הטלטול שגרם פביכול למעלה (שם כ"ח): "והמסכה צרה פהתפנס": גם על-ידי עבודת אלילים, נמנע המטר, פמו שפתוב (דברים י"א): "ועבדתם אלהים אחרים וכו' ולא יהיה מטר" וכשאינ מטר, אין שבע, וכשאינ שובע אין שלום כמו שכתוב (תהלים ע"ב): "ישאוי הרים שלום לעם", פמו שפרש רש"י, וכשאינ שלום אזי אין איש עוזר לחברו, וכל אחד צריך לנסע ולטלטל ממקום למקום, בשביל פרנסתו: גם הגלות בא על בטול תורה, פמו שפתוב (ישעיה ה'): "גלה עמי מבלי דעת" ועל-ידי עבודת אלילים, בא עצירת גשמים וכשאינ קמת, אין תורה (אבות פרק ג): עד כאן לשון רביז"ל:

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו, שעיקר כל הנסיעות שעם ישראל נוסעים בעולם, הוא לתקן את פגם קלקול האמונה, כי מי שיש לו אמונה ברורה בהקדוש ברוך הוא, ויודע שרק הוא יתברך זן ומפרנס לכל הברואים בטובו הגדול, לא היה נוסע שום נסיעות בשביל פרנסתו, והקדוש ברוך הוא היה מזמין לו פרנסתו במקומו, כי בוודאי אין מעצור לה' להושיע, והוא יתברך יכול להזמין לאדם פרנסה בסיבה נקיה וקלה מאד במקומו, אבל כשאדם נופל מן האמונה הקדושה, ונדמה לו (דברים ח') כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, וכאילו פרנסתו תלויה ביגיעה וטרחא שלו, אזי הוא מתחיל לנסוע נסיעות למרחקים להשיג פרנסתו, ונדמה לו ששם ישג אותו בקלות, אבל באמת עיקר טעם הנסיעה לתקן את פגם האמונה שלו, ולקבל רמזים ולימודים, איך להשלים עצמו באור האמונה ולחזור אליו יתברך, כי דייקא על ידי נסיעת הדרכים האדם נעשה מבין (ספר המידות - אות דרך חלק שני סי' ד'), כי כשאדם נוסע בדרך ונזהר מאד לקיים את מצוות התורה כראוי, אזי הוא מתקן בכל מקום בוואו מה צריך לתקן ומקבל חלקי נפשו שנאבדו לו מחמת עוונותיו, ולכן אמר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' פ"ה) כשאדם רואה לפניו נסיעה לא יתעקש דווקא לא לנסוע, רק יסע ויזהר לקיים את מצוות התורה בכל מקום בוואו, כי בוודאי צריך לתקן שם איזה דבר, ודייקא על ידי נסיעתו יבא אל תיקונו, ולכן אמרו חכמינו הקדושים (שבת פ"ט:) שאלמלא לא ירד יעקב למצרים על ידי יוסף, היה מורדין אותו בשלשלאות של ברזל, כי אם האדם צריך להגיע אל איזה מקום, מוטב שילך שם ברצונו הטוב, ועל ידי זה יתקן מה שצריך לתקן.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שלפי זה צריכין להבין את מה שראינו אצל הרבה גדולי הצדיקים, שעשו כל מיני נסיעות בעולם, וטלטלו עצמם בטלטול הקשה להגיע אל בני אדם, ולפרסם להם את האמונה הקדושה, וכמו ששיבחו חכמינו הקדושים (בבא בתרא ה.) תלמידי חכמים שמכתתים רגליהם מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה ולישא וליתן בדבורותיו של מקום, בבחינת (דברים ל"ג) והם תכו לרגליך, וכן הפליגו חכמינו הקדושים (ברכות י:) במעלת המכנים תלמידי חכמים בתוך ביתו, שזה כאילו הקריב תמידין (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ח), ואם כן איך זה מוכן על פי דברי רביז"ל הנ"ל, שכל הנסיעות הם לתקן פגם האמונה? אבל באמת שניהם עולים בקנה אחד, והיינו הך ממש, כי צדיקים אלו מקבלים על עצמם מסירות נפש כדי לגלות ולפרסם אמתת מציאותו יתברך בעולם, והם יודעים שקשה מאד לבני אדם למצוא הצדיקים ולהגיע אליהם, ולכן הם יוצאים ממנוחת ביתם, ומכתתים רגליהם בטלטול קשה וכבד מאד כדי לעזור לנשמות ישראל, וכדי לגלות להם אור האמונה הקדושה, נמצא שבוודאי כל הנסיעות שלהם הוא מחמת קלקול האמונה, היינו

קלקול האמונה של אנשי העולם, והם רוצים לעזור להם בכל ענין, ולכן הם מוסרין את נפשם בנסיעות דרכים כדי להאיר אור האמונה הקדושה בעולם, והבן.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שזה היה רצונו של רביז"ל שניסע נסיעות בעולם כדי לגלות האמונה הקדושה, ופעם גער בתלמידיו הגדולים שעמדו לפניו, ואמר להם, למה אין אתם נוסעים נסיעות לקרב נפשות להשם יתברך (חיי מוהר"ן סי' תקמ"ג), כי זה היה עיקר ענינו של רביז"ל שתלמידים אלו יעשו עוד תלמידים, וכן התלמידי תלמידים יאירו להלן יותר (חיי מוהר"ן סי' שע"ג), היינו שאחד ימסור להשני את לימודו הטוב של רביז"ל, ולא יחזיק הטובה לעצמו, ופעם אמר רביז"ל, הדיבורים שלי הולכים מאחד לשני, עד שמגיעים אל המקום שהם צריכין להגיע, כי לפעמים אחד אינו מתעורר כל כך מהדיבורים ששמע, אבל הוא מוסר אותם לשני, והשני לשלישי, עד שמגיעים לאחד שמתעורר מהם מאד, וזה צריך להיות עיקר עסקו של כל אחד, למסור לאחרים את ההתעוררות ואת החיזוק שקיבל מרביז"ל, ולפרסם לימודו הטוב בכל העולם, ועל כל אחד לעשות חשבון הנפש לעצמו, איפוא הייתי נמצא בלי רביז"ל? איך הייתי נראה בלי רביז"ל? למה לא אגלה לעוד אחד מישראל את אורו של רביז"ל? וכשאדם יזכור דברים אלו תמיד, אזי יזכה לקרב המון נפשות רבות אל דעת רביז"ל, ולגלות האמונה הקדושה בעולם.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שכל אחד מאנשי שלומינו צריך לדעת שזהו מהיסודות העיקריות אצל רביז"ל, לקרב אחרים אל דעת רביז"ל, היינו להאיר הארת האמונה הקדושה בעולם, ולזכות את הרבים עם אור רביז"ל, ותיכף ומיד שאחד אומר, שאין צריכין לקרב איזהו סוג אנשים אל רביז"ל, או שאין ענין רביז"ל לקרב רחוקים, צריכין לדעת שאין לאיש הזה לימודי רביז"ל כלל, ואין לו את ההרשאה מרביז"ל לגלות ולפרסם את לימודו הטוב בעולם, כי מבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות הרשאה הלכה ד'), שהתלמידים האמיתיים של הצדיק מקבלים ממנו הרשאה, לגלות ולפרסם את לימודו הטוב בעולם, כי כמו כשיש לאדם חוב לגבות במדינת הים, ורוצה לשלוח אחד לגבות את חובו, הוא מוכרח למנות אותו שליח ולמסור לו כתב הרשאה, כמו כן מי שרוצה להיות שליח של הצדיק האמת לגבות חובות בני אדם ברוחניות, ולהחזירם אל הקדושה, צריך להיות לו כתב הרשאה של הצדיק, והכתב הם הספרים הקדושים של הצדק האמת, שפניו שכלו וחכמתו מונחים בתוכם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קצ"ב), וכשאדם בקי בספרי הצדיק, יש בידו את הכתב של הצדיק למסור אותו לאחרים, מה שאין כן כשאין אדם בקי בספרי הצדיק, איך יכול לדבר בשמו, ולמסור את לימודו, הלא הוא בעצמו אינו יודע את הלימודים בבירור? ולכן

התנאי הראשון לכל מי שרוצה לגלות את לימודו של רביז"ל לאחרים, שיהיה בקי היטיב בכל ספרי רביז"ל, וזה נעשה על ידי היגיעה וההתמדה בהם, כי על ידי שאדם חוזר הרבה ספרי רביז"ל, הם נחקקים בלבנו, ויש לו מה למסור לאחרים.

והתנאי השני למי שרוצה למסור לימודו של רביז"ל לאחרים ולקבל ממנו ההרשאה, שיהיה לו הרחמנות של הצדיק, ויהיה נוגע בנפשו לקרב כל נשמות ישראל, בלי יוצא מן הכלל, אליו יתברך, ולגלות לכולם האמונה הקדושה, כי זה נקרא רחמן אמיתי, שנוגע בנפשו לראות כל אחד מישראל חוזר אל שורשו, ולהתדבק בו יתברך, אבל תיכף ומיד שאדם עושה פירודים והפלויות בין נשמות ישראל, ואומר "את אלו לא צריכין לקרב" או "אלו אין להם שייכות לדבר רביז"ל", זהו סימן שאינו שליח מהצדיק כלל, ואין לו ההרשאה ממנו לקרב נפשות ישראל אליו יתברך, כי הצדיק נקרא מלמד טוב, שיכול להוריד עצמו אל כל נשמות ישראל בלי יוצא מן הכלל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל'), ועיקר הצלחת מלמד הוא רק כשמרחם על כל הילדים הלומדים אצלו, ורוצה להרים ולהגביה את כולם, מה שאין כן כשעושה הפלויות ופירודים ביניהם, ואומר "את זה אינני יכול לעזור", או "את זה אינני יכול להגביה", הרי הוא פושע במלאכתו, ונקרא עושה מלאכת ה' רמיה חס ושלום (עי' ב"ב כ"א:), ולמה לו להתעסק עם נשמות ישראל, יותר טוב לחפש עבודה אחרת שאינו גורם קילקול נשמות חס ושלום, וכמו שפעם אמר הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין ז"ל לשוחט אחד שרצה לעזוב את משרת השחיטה להיות מלמד ילדים, ואמר לו הגאון הנ"ל, לא הצלחת בשחיטת שוורים, ואתה רוצה לקחת את עצמך לשחיטת ילדים?! כי מי שאינו יודע איך ללמוד עם נשמות ישראל ואיך להוכיח אותם, הרי הוא מבאיש את ריחם ומנתק אותם משרשם חס ושלום (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח'), שזהו בחינת שחיטה ממש רחמנא ליצלק, כי אף על פי שהוא מצוה גדולה להוכיח לנשמות ישראל, וכמו שכתוב (ויקרא י"ט) הוכיח תוכח את עמיתך, אף על פי כן לא כל אחד ראוי להוכיח, כי צריכין להוכיח עם התוכחה של משה רבינו, שהוא תוכחה של רחמנות, שמכנים ריח טוב בהנשמות ומעורר אותם לחזור בתשובה, מה שאין כן כשמוכיח אותם בתוכחה שאינו ראוי, הרי הוא מבאיש את ריחם ומוריד אותם בירידה ונפילה יותר גרועה חס ושלום, ולכן כל מי שרוצה להיות שליח מהצדיק, לקרב נשמות ישראל אליו יתברך, צריך להיות בידו ההרשאה של הצדיק, שמצד אחד יהיה בקי מאד בכל ספריו הקדושים, ומצד שני יהיה לו הרחמנות של הצדיק, לקרב כל נשמות ישראל אליו יתברך, בלי יוצא מן הכלל.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שזה ידיעה חשובה מאד לכל אנשי שלומינו לדעת, שדבר רביז"ל הוא מתנה לכלל נשמות ישראל, וכל אחד יש לו מקום אצל רביז"ל, יהיה מי שיהיה, ויהיה מאיזה מוצא שיהיה, ויש לשון בספר הקדוש "בית אהרן" להרה"ק רבי אהרן מקארלין זי"ע (בדרושי ל"ג בעומר) "כמו שהקדוש ברוך הוא לכל נשמות ישראל, כמו כן רבי שמעון בר יוחאי הוא לכל נשמות ישראל", ואם כן גם אנחנו יכולין לומר בפה מלא, "כמו שהקדוש ברוך הוא לכל נשמות ישראל, כמו כן רביז"ל הוא לכל נשמות ישראל", ואין רשות לאף אחד לעשות "מונופול" על דבר רביז"ל ולומר שרביז"ל נמצא רק אצלו, או רק בבית מדרשו, ולקבוע את מי מותר ליכנס לרביז"ל ומי לא, רביז"ל הוא מתנה לכל אחד ואחד, ורביז"ל כבר מטפל עם כל אחד ואחד כפי ענינו, ובפרט ציונו הקדוש של רביז"ל בעיר אומין, היא מתנה לכל נשמות ישראל ביחד, ואין לאף אחד שום "זכויות שמורות" או "בעלות" על ציון רביז"ל, והיה הרה"ח ר' ישראל קארדונער ז"ל רגיל לומר, שהוא עוסק לקרב נפשות ישראל אל דעת רביז"ל, והוא מביא אותם עד ציון רביז"ל, ומשם ואילך רביז"ל כבר מטפל בהם, אבל מיד שאדם מתחיל לעשות הפליות ופירוים מי לקרב ומי לא לקרב, סימן שכל עסקו הוא רק עם נגיעות, לכבודו או לפרנסתו וכו', ואם כן אין לו שום הרשאה מרביז"ל לעסוק בזה, ויותר טוב לו לעסוק בעבודה אחרת.

וסיפר מוהרא"ש נ"י, שפעם הגיע לציון רביז"ל איש גם ומגושם מאד שקראו לו משה וועלוויל, שהיה לו שם רע מאד בכל שכונותיו, ואיזה סיבה גרם לו להגיע אל ציון רביז"ל, והרב מטשעהרין ז"ל שהיה אדם גדול מאד בתורה ובעבודה ניגש אליו ואמר לו, משה וועלוויל, אתה בזיון לרביז"ל, ובזה החליש את דעתו ועזב את הציון, ואנשי שלומינו הקפיד על זה מאד, ואמרו, הלא משה וועלוויל לא בא אל אף אחד אלא אל רביז"ל, ואיך יש רשות לאחד להחליש את דעתו ולשלומו משם, וכן נוהג בכל הדורות, שאין רשות לאף אחד לקבוע מי יכול לבא אל רביז"ל ומי לא יכול לבא, רביז"ל הוא מתנה לכלל נשמות ישראל, ורביז"ל מטפל עם כל אחד ואחד כפי הראוי לו.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שגם לא יחשוב אדם שיש מיוחסים אצל רביז"ל, ולא יחשוב שיש לו חשיבות מחמת שהאבא שלו היה מחשובי אנשי שלומינו, או הסבא שלו וכו', ונדרמה לו שיכול לתקן תקנות ולהגות דיעות בעניני רביז"ל, אצל רביז"ל העיקר הוא הייחוס של עצמו, כמה יגיעות ועבודות הכנים בעבודת השם יתברך, וכמה התמיד בספרי רביז"ל, וידוע הסיפור שפעם בא אחד אל הרה"ק רבי מאיר מפרימשלאן זי"ע, והרה"ק שאל אותו, מי אתה? והתחיל להתפאר שאבא שלו היה

צדיק, וסבא שלו היה צדיק, והוא נכד המהרש"א וכו', והרה"ק רבי מאיר זי"ע המשיך לשאול אותו, אבל מי אתה? והוא ממשיך לומר האבא שלי כך והסבא שלי כך, והרה"ק רבי מאיר זי"ע ממשיך לשאול אותו, אבל מי אתה? וסיפר לו הרה"ק רבי מאיר זי"ע, שפעם הוצרך הכלב ללון ביער בלילה, ופיחד מאד שלא יאכלו אותו החיות רעות שיותר חזקים וגדולים ממנו, ויעץ לו אחד שיש מקום שמונח כמה פגרים מתים של חיות שונות, כגון דוב ואריה ולביא, ויעשה לעצמו לבוש מכל החיות ביחד, ואז כולם יפחדו ממנו, והלך ועשה כן, ופתאום יצא שמועה ביער שהגיע היה חדשה, איום מאד, ויש לו דמות של כמה מיני חיות ביחד, והלכו לראות אותו, וראו שבאמת כן, ולא ידעו מה לעשות עמו, והתייעצו עם השועל מה לעשות, ואמר להם שהוא ילך ויברר מי הוא החיה הזוה, והלך ושאל את הכלב, מי אתה? ענה ואמר, האבא שלי הוא דוב, והמשיך ושאל, אבל מי אתה? וענה ואמר, הסבא שלי הוא אריה, ועוד הפעם שאל, אבל מי אתה? וענה ואמר, אני בא מלביא, ואמר לו השועל, כן, הכל טוב, אבל מי אתה בעצמך? ואז אמר לו, אני כלב! ואמר לו השועל, אתה כלב? אם כן נטרוף אותך, וגמרו אותו, וכן הוא אצל האדם, העיקר הוא הייחוס של עצמו, מי הוא בעצמו, וכמה יגע וטרח בעבודת השם, ואם יש לו ההרשאה של הצדיק בענינים הנ"ל, אזי יש לו רשות לדבר בשם רביז"ל.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שלכן כשכאבים לשאול עצות ושאלות בדבר רביז"ל, צריכין לשמור מאד ממי שואלים, וכבר אמר רביז"ל (ספר המדות אות עצה סי' א') אל תשאל עצה אלא ממי שיודע סתרי תורה, כי סתרי תורה היינו לימודי אלקות, השגת התכלית הנצחי, וזה לומדים אצל הצדיק האמת שהוא כבר יותר דבוק בעולם הבא מעולם הזה, ולכן העצות שלו הם כולו זרע אמת (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ז'), כי הם עצות מעלמא דאתי, איך אדם יכול להצליח להגיע אל תכליתו הנצחי, מה שאין כן עצות של סתם בני אדם, הם עצת הנחש, עצות של עולם הזה המלאים פניות ונגיעות, כי כל אחד ואחד נותן עצה כפי מה שטוב לו, כי יש לו נגיעות, בבחינת מה שאומר התנא (אבות פרק ב') הוו זהירין ברשות, היינו תזהרו מאד כשאתה שואל עצה מאחד בעניני רשות, כי אין מקרבין לאדם אלא לצורך עצמן, סתם בני אדם מקרבין אותך לצורך עצמם, כשירוויחו איזה דבר, נראין כאוהבין בשעת הנאתן, הם נראים כאוהבים חזקים כל זמן שיש להם הנאה ממך, אבל אין עומדין לאדם בשעת דחקו, כשאדם הוא באיזה עת צרה וצריך עזרה, אין רוצין לדעת ממנו כלל, כי עיקר השם של חבר טוב, הוא רק חבר שמוכן לעזור לאדם בשעה שהוא בעת צרה, וכמו שרגילים אנשי שלומינו לומר בפרשת יהודה ותמר (בראשית ל"ה), וירד יהודה מאת

אחיו ויט עד איש עדולמי ושמו חירה, לא מכנהו הכתוב בשם "רעהו העדולמי", רק "איש עדולמי", אבל אחר כך כשמת שני בנ יהודה, ואחר כך מתה גם אשתו, וגם עבר עלו מה שעבר עם תמר כלתו, אז הכתוב מכניהו בשם "רעהו העדולמי", וזה ללמד אותנו שחבר וריע טוב, נקרא רק מי שנשאר עם האדם בעת דחקו וצער, והוא מוכן לחזק ולאמץ את האדם בכל מה שעובר עליו, וכן הוא בענין רביז"ל, שיש בני אדם שמוכנים להגיד כל מיני עצות ודעות בדבר רביז"ל, אבל בשעה שעובר על האדם מה שעובר אינם יכולים לעזור לו כלל, ועוזבים אותו לגמרי, כי אנשים אלו אין להם ההרשאה מרביז"ל, ואינם יודעים איך לעזור לנשמות ישראל באמת, ומזה בא שגזורים ואומרים "אנשים אלו אין להם שייכות לרביז"ל" או "אנשים אלו אין צריכין לקרב" וכו', וכאילו להם נמסר הרשות לקבוע מי לקרב או מי לא לקרב, מי כשר ומי פסול, מי טמא ומי טהור, בשעה שהם בעצמם אינם יודעים בין ימינם לשמאלם בדבר רביז"ל, ואיך לקרב בני אדם אל השם יתברך באמת, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ומוסר את נפשו להתמיד בספרי רביז"ל, ולקבל את כתב ההרשאה מרביז"ל, והוא מוכן לעזור לכל נשמות ישראל בלי יוצא מן הכלל, כי אז בוודאי חפץ ה' בידו יצליח, ויזכה לקרב המון נפשות רבות אל ה' ואל תורתו, ויהיה כלי מוכשר להמשכת שכינת עוזו יתברך בזה העולם, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פרשת השבוע מתחיל עם הפסוק (ויקרא כ"א) ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו, וכבר דיקדק רש"י הקדוש, מהו כפל הלשון אמור, ואמרת? ואומר רש"י, להזהיר גדולים על הקטנים, שהוא מצות חינוך נשמות ישראל הקדושים, כי הכהנים הם הצדיקים שצריכין ללמד דעת את העם, ולחנך אותם בדרכי התורה, וכמו שכתוב (מלאכי ב') כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו וגו', וזהו, להזהיר הגדולים על הקטנים, שכל מי שהוא גדול מחבירו, וזוכה להתגלות אלקות יותר מחבירו, מצוה עליו להזהיר את הקטנים, ולהרים ולהגביה אותם כדי שגם הם ידעו מאלקותו יתברך, ויזכו להאיר על עצמם אור אלקותו יתברך, ומסיים הפסוק עם התנאי העיקרי בקירוב וחינוך נשמות ישראל, לנפש לא יטמא בעמיו, שלא יטמאו ויפסלו שום נפש מישראל עמיו, ולא יגידו שאיש זה לא יכולים לקרב אותו, כי הוא טמא ואינו ממוצא שלנו, או אנשים אלו לא יכולים לקרב כי אינם שייכים לדבר רביז"ל, לימודי אמונה ויראת שמים שייכים לכל אחד ואחד מישראל בלי יוצא מן הכלל, וצריכין לקרב את כולם כאחד, ובפרט בימים אלו של ימי העומר הקדושים, שמצד אחד הם ימי אבל על

תלמידי רבי עקיבא שמתו במגפה על שלא נהגו כבוד זה בזה, ופסלו אחד את השני, כי לא קיבלו את למודי רבם בשלימות, שדרש ואמר (תורת כהנים קדושים פרשה ב') ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה, כי כל כלליות התורה תלוי במצוה זו, לאהוב את כל בר ישראל כנפשו, ולקרב אותו אל התורה ואל האמונה הקדושה, ותלמידי רבי עקיבא לא קיבלו את הלימוד בשלימות, ולכן מתאבלים עליהם בימים אלו, אבל מצד שני ימים אלו הם ימי תשובה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ג), להכין עצמינו לקראת קבלת התורה, ולאחד את כל נשמות ישראל ביחד כאיש אחד בלב אחד, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו את סגולת הימים האלו, ונזכה להתאחד עם כל נשמות ישראל ביחד, עדי נזכה לראות בביאת משיח צדקינו שיבא ויגאלינו גאולת עולם במהרה בימינו אמן ואמן.

